

1. vasárnap: Nagybőjt 1. vasárnap
Ter 2,7-9;3,1-7a Zsolt 50 Róm 5,12-19 rövidebb:
Róm 5,12.17-19 Mt 4,1-11
2. hétfő: 1. nagybőji hét hétfő
Lev 19,1-2.11-18 Zsolt 18 Mt 25,31-46
3. kedd: 1. nagybőji hét kedd
Iz 55,10-11 Zsolt 33 Mt 6,7-15
4. szerda: 1. nagybőji hét szerda
Jón 3,1-10 Zsolt 50 Lk 11,29-32
Választható emléknap : Szent Kázmér
5. csütörtök: 1. nagybőji hét csütörtök
Esz 4,17n.p-r.aa-bb.gg-hh Zsolt 137 Mt 7,7-12
6. péntek: 1. nagybőji hét péntek
Ez 18,21-28 Zsolt 129 Mt 5,20-26
7. szombat: 1. nagybőji hét szombat
MTörv 26,16-19 Zsolt 118 Mt 5,43-48
Választható emléknap : Szent Perpétua és Felicitász
vértanúk
8. vasárnap: Nagybőjt 2. vasárnap
Ter 12,1-4a Zsolt 32 2Tim 1,8b-10 Mt 17,1-9
9. hétfő: 2. nagybőji hét hétfő
Dán 9,4b-10 Zsolt 78 Lk 6,36-38
Választható emléknap : Római Szent Franciska
szerzetesnő
10. kedd: 2. nagybőji hét kedd
Iz 1,10.16-20 Zsolt 49 Mt 23,1-12
11. szerda: 2. nagybőji hét szerda
Jer 18,18-20 Zsolt 30 Mt 20,17-28
12. csütörtök: 2. nagybőji hét csütörtök
Jer 17,5-10 Zsolt 1 Lk 16,19-31
13. péntek: 2. nagybőji hét péntek
Ter 37,3-4.12-13a.17b-28 Zsolt 104 Mt 21,33-
43.45-46
14. szombat: 2. nagybőji hét szombat
Mik 7,14-15.18-20 Zsolt 102 Lk 15,1-3.11-32
15. vasárnap: Nagybőjt 3. vasárnap
Kiv 17,3-7 Zsolt 94 Róm 5,1-2.5-8 Jn 4,5-42
rövidebb: Jn 4,5-15.19b-26.39a.40-42
16. hétfő: 3. nagybőji hét hétfő
2Kir 5,1-15a Zsolt 41 Lk 4,24-30

IMASZÁNDÉKOK 2020

Evangelizációs: A kínai katolikusokért

Imádkozzunk, hogy a kínai Egyház kitartson az Evangéliumhoz való
hűségében, és növekedjen az egységben.

BARÁTOK LAPJA

A PÉCSI FERENCES PLÉBÁNIA TÁJÉKOZTATÓJA

III. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

2020. MÁRCIUS

**„Valójában soha nem leszünk
méltók a papságra”**

- interjú Borbás Sándor papnövendékkel

Arról kérdeztük a papságra készülő Borbás Sándort, hogy honnét indult, hol lépett a papság felé vezető útra, miként formálódott az elmúlt évek során, és mi motiválta a szemináriumba való jelentkezését.

-- Januártól, a gyakorlati év keretei között a Remény Ház Nappali Melegedő és Éjjeli Menedékhelyen teljesítész szolgálatot, előtte a Szent Lőrinc Gondozótthonban segédkezté. Mi a benyomásod az elmúlt hónapokról?

- A gyakorlati év igen különleges a Pécsi Egyházmegye papnövendékei számára, mivel ezáltal kispaptestvéreimmel három szociális intézményben is szolgálhatunk. Ez háromfélé szakpasztorációt is jelent, melyek a következők: idősek-, hajléktalanok-, kórházi betegek lelkipásztori ellátása. Az első negyedévben a Gondozótthon munkatársainak mentálhigiénés tevékenységebe nyertem betekintést, láttam, mit tehetek azért, hogy szébbé váljon az idős emberek élete, és hogyan kapcsolódhatok be a minden napjaikba. Felismertem, hogy a segítségnyújtáshoz előbb meg kell ismerni azokat a találkozási pontokat, melyek által közelebb vihetem az evangéliumot az emberekhez.

Olyan érdekes helyzetekkel találtam szembe magam, mint a hit felébresztése az idősek esetében, akik közül többen utoljára gyermekkorukban fordultak Jézushoz, illetve találkoztam olyan gondozottakkal is, akikben

egy kegyetlen, büntető Isten hamis képe él, számukra is el kellett vinnem az Irgalmas Atya szeretetének üzenetét.

Bár még csak most lennék negyedéves a szemináriumban, a gyakorlati év által már megtapasztaltam, hogy mindenki már másképp lehet mélyíteni a hitet. minden papnövendék számára hasznos lenne egy hasonló év, amikor a valós élet viszonyai és körülményei között szerezhetnének tapasztalatot a papi szolgálat ezen területéről, így felismerhetnék saját korlátaikat és azt, hogy miben szükséges fejlődniük.

- Nagyon elkeszen mesélsz a jelenlegi szolgálatodról. A gyakorlati év előtt is foglalkoztatott a perifériára szorult társadalmi csoportok sora?

- Igen, van tapasztalam a hátrányos helyzetben élő emberekkel kapcsolatban, különös tekintettel a fiatalokra, hiszen még a szemináriumba lépés előtt egy tanodaprogram megvalósításában vettettem részt. A tanoda egy iskolán kívüli, a tanulási nehézségekben segítséget nyújtó, szociális hátrányokat csökkentő kezdeményezés, amelynek célja, hogy a leghátrányosabb helyzetbe került fiatalok számára kiutat mutasson.

folytatás a 3. oldalon

Nagybőjt az újrakezdés ideje

A Biblia első könyvében találkozhatunk Ábrahámmal a nagy újrakezdővel. - (teremtés könyve 12. fejezet)

Gyökössy Endre állapította meg nagyon bölcsen, hogy Isten nem úgy néz az emberre, mint a Nyugdíjfolysítő Intézet. Isten szemében a 75 éves ember nem olyan, akiel már nem nagyon lehet mit kezdeni, hanem olyan, akiel Isten teljesen újat kezd. Valljuk be őszintén nem kis dolog, amit Isten kér, mert konkrétan azt kéri, hogy Ábrahám hagyjon ott minden. Mindent, ami addig biztos volt, biztonságot adott. Hagyjon ott minden és kezden valami újat. Emberi ésszel felfoghatatlan, de az idős ember bele megy a kalandba. Hogy miért?

Valószínűleg azért, mert hisz Istennek és érzi az Ő közelségét. Az út, amit bejárnak nem lesz egyszerű, de mégis valami új kezdődik el.

Istennél sosincs későn. Ez az Ő pedagógiája. mindenben, minden lát fantáziát. mindenek bizalmat szavaz.

Eszembe jut Boros Gyevi László Imre ferences atya, aki 1943-ban vagy 1944 volt újmás és mint ilyen, akkor még a siklói ferences rendházban kezdté meg papi pályafutását. 1950 júniusában Máriagyűdről vitték el rendtársaival együtt. Megérte a rendszerváltást, újból ferences papként szolgálhatott. A 2010-es években hosszú ideig Ő volt az ország legidősebb papja. Ekkor kérdezte meg tőle egy újságíró, hogy mi a hosszú élet titka. A válasz így hangzott: „Nem szabad abbahagyni a szuszogást.”

Amíg az ember nem hagyja abba a szuszogást, addig tehát van lehetősége újrakezdeni.

Iránymutató, amit Szent Pál a nemzetek nagy apostola a Galatákhöz írt levélben fogalmaz meg:

Amíg tehát időnk van, tegyük jó mindenkel, főképpen hittestvéreinkkel.”(Gal 6,10)

Áldott nagybőjtöt, jó újrakezdést kívánok!

Dohány Zoltán, plébános

folytatás az 1. oldalról

Tehát a szegényekkel, kiszolgáltatottakkal, kitaszítottakkal korábban is volt kapcsolatom. Illetve olyan munkakörökben is dolgoztam, ahol az volt a feladatom, hogy mindenki számára segítséget nyújtsak a tájékozódásban, a saját lehetőségeik megismerésében, függetlenül a származástól, iskolázottságától, kortól és egészségi állapottól. Ebben a helyzetben az embert kellett észrevennem azokban, akiben segítettem. De mára világossá vált, hogy ez nem elegendő, hiszen bennük a szenvédő Krisztust kell felismernem.

- Hogyan gondolsa Komlóra, a helyre, ahol felnőttél, és megfogalmazdott benned a vágy a papi szolgálat iránt?

- A saját városom, ahonnét jövök, a gyökereim, a közösség, amihez évtizedeken keresztül tartoztam, meghatározók abban, hogy milyen úton járok. Amikor elindultam a papság felé, a felkészülési szakaszban, a szeminárium alatt, bár nem szakítottam meg teljesen a kapcsolatot a külvilággal, de átstrukturálódott, hogy a korábban fontosnak vélty helyek és személyek hol kapnak szerepet ezentúl a minden napokban. Boldog vagyok, mert a városomban sok tapasztalatot szereztem, hat évig végeztem a Komlóhoz tartozó Mecsekjárosban igeliturgiát, és szervezem a közösségi életet. Tehát, mind a plébániai életről, mind a társadalmi élet különböző területeiről van tapasztalam, és ez segíteni fog a papságban.

- Mi a legtöbb, amit ma, a jelenlegi helyzeteden a szolgálat által tehetsz?

- Megkérdezte, hogy mindenki életében, nemtől, kortól és élethelyzettől függetlenül megjelenik a szenvédés, a különböző nehézségekből fakadó reményvesztett állapot. Ezért azt gondolom, hogy a hajléktalan, vagy éppen függőségekkel küzdő emberek esetében a legfontosabb a téma a táplálás, ami segít az építkezésben. Kispártársaimmal feladtunk, hogy elvígűlik a remény üzenetét a szenvédő emberekhez, valamint a hírt, miszerint igenis van értelme a szenvédésnek is, hiszen sokat tanulhatunk belőle, megerősödhetünk általa. De azzal, hogy ezt felismerjük, és ezt megtapasztaljuk, előbb meg kell ismerni Jézus Krisztust, aki az útjára lépünk, aki vel személyes kapcsolatot alkáthatunk ki.

- Fontos, hogy a papnövendékek szociálisan nyitottak-, érzékenyek legyenek?

- Mindenképpen, hiszen ezáltal kerülhetünk közel az emberekhez, ezáltal könnyebben tehetünk tanúságot és adhatjuk át nekik a hitet. De az is fontos, hogy a mai kor körülmenyeihez, az élethelyzetekhez igazodva fogalmazzuk meg az üzenetet. A szociális érzékenység

részre, hogy közösséget vállalunk azokkal, akikhez megyünk. Vagyis meg kell találnunk az eszközöket, a kommunikációs stílust, amivel hatékonyan tudunk szólni azokhoz, akikkel találkozunk. Erről az elmúlt évtizedek pápái is többször nyilatkoztak, írányt mutatva, hogy miként tudjuk megvalósítani az evangeliázót a mai világban, a jelen hangján, a mai emberekhez szólva, miközben egy stabil és biztos alapokon álló hitet őrzünk.

- Hosszú út vezetett a szemináriumig?

- Beszédes, ha kiszámlujk, hogy az érettségi után 11 ével hoztam meg a döntést. Tapasztalatom szerint, amikor valaki meghallja a hívást, alkudozni kezd Istennel, mondva: „Biztos ez az én utam? Biztosan ezt akarja Isten?” vagy „Biztos, hogy Isten akarja ezt?” - velem is ez történt. Amikor felismertem Isten tervét saját magammal kapcsolatban, alkudozni kezdtem, és „abban maradtunk”, hogy ha valóban az a szándéka, hogy papként szolgáljam Őt, akkor eszerint alakítja az életem eseményeit. Végül engedtem Isten hívásának és a papi hivatás mellett döntöttem. Persze ez nem jelenti azt, hogy teljes mértékig alkalmas vagyok a feladatra. Hiszen, ha valaki úgy kezdi a szemináriumot, úgy van ott, és úgy készül a papságra, hogy meg van győződve az alkalmasságáról, akkor bizony komolyan meg kell vizsgálnia a szándékait, tisztáznia kell a hivatását. Világosan kell látni, hogy valójában soha nem leszünk méltók a papságra, az pedig nem a mi érdemünk, hogy közel kerülünk Hozzá, mert valójában Ő jön el hozzánk. Igazán alkalmassá sem lehetünk a saját erőinkből a papságban végzett feladatokra, erre is csak Isten lehet alkalmassá minket.

- Kiket emelnél ki azok közül, akik hatással voltak rád a szemináriumban töltött évek alatt?

- Isten minden idő mellénk olyan embereket, aik segíthetnek bennünket abban, hogy képesek és készek legyünk alakulni, változni, változtatni. Ők azok, akik segítségünkre lehetnek saját erényeink vagy hiányosságaink felismerésében. Nekünk is szükségünk van erre, hiszen a papságra való készülés és majd a papi élet a szolgálatból fakadó örömmellett számos nehézséget és próbával is magában hordoz. Ilyenkor különösen nagy szerepe van azoknak a barátágoknak, amelyek támogatnak bennünket. Hálás vagyok Istennek, hogy nem kell egyedül járnónk ezt az utat, mivel társakat adott nekem. Ezzel kapcsolatban két – látszólag különböző – papi személyiséget szeretnék kiemelni, lelkei atyámat Károly Pétert, aki jelenleg a Budapest-Kőbányai Szent László Plébánián teljesít szolgálatot. Ők azok a személyek, akik életpéldájukkal, őszinteségükkel, bizalmukkal, bölcsességükkel és szelídsegükkel vagy éppen hűségükkel, kitartásukkal és radikális igazságkeresésükkel járulnak hozzá önmagam megismeréséhez.

HÍREK, ESEMÉNYEK

2020. március 6. Péntek

17 óra 30 perc Keresztút a templomban.

18 óra 30 perc Házas Hétvégés csoporttalálkozó a plébánián

2020.március 10. Kedd

17 óra 45 perc Filmvetítés a plébánián.

2020.március 21. Szombat

17 óra Német-magyar mise a templomban.

Berecz Tibor atya fogja celebrálni a misét.

2020.március 27. Péntek

16 óra 30 perc Keresztút a templomban.

17 óra Nagybőjti lelkigyakorlat

A lelkigyakorlatot Lankó József az Alsószentmártoni Szent Ferenc Plébánia Plébánosa vezeti.

18 óra 30 perc Házas Hétvégés csoporttalálkozó a plébánián

2020.március 28. Szombat

17 óra Nagybőjti lelkigyakorlat

A lelkigyakorlatot Lankó József az Alsószentmártoni Szent Ferenc Plébánia Plébánosa vezeti.

2020.március 29. Vasárnap

Országos templomi gyűjtés a Szentföld javára.

16 óra Horvát mise. A szentmisét Barics Gábor atya celebrálja.

17 óra Nagybőjti lelkigyakorlat

A lelkigyakorlatot Lankó József az Alsószentmártoni Szent Ferenc Plébánia Plébánosa vezeti.

2020.március 31. Kedd

17 óra 45 perc Kórházelkészési Önkéntesek találkozója a plébánián.

közösség pasztorálása és szociális segítése kéz a kézben haladt. Az egyén méltóságának megőrzése és a személyes életutak kialakításában való közreműködés mellett Lankó József mindenki kiemelt figyelmet szentelt a közösséggépítésnek is. Mindennapi lelkipásztori munkája mellett részt vett a Gandhi Gimnázium létrehozásában, majd 1996-ban – Derdák Tibor szociológussal és a paderborni érsekség cigányokért felelős papjával, Lothar Weiss-szel – megalakította a Collegium Martineum Középiskolai Tehetséggondozó Kollégiumot.

A Pécshoz közeli Mámfán található intézmény azon kevesek egyike volt, amely a többszörös hátrányos helyzetű, elsősorban cigány származású gyermeket minőségi középfokú oktatáshoz és érettségihez segítette. Az intézmény alapelve az volt, hogy a kollégisták ne kizárolag kisebbségi osztályokban tanuljanak tovább, hanem integrált oktatási körülmenyek között szerezzenek érettségit. A megfelelő támogatások hiánya miatt azonban az intézmény tizenkét év után, 2008-ban megszűnt. A Szent Márton Caritas Alapítvány 2000 tavaszán jött létre azzal a céllal, hogy az Alsószentmártonban évek óta sikeresen működő sokrétű szociális, karitatív és közösségefjelbeszűté tevékenységeknek intézményi háttérrel biztosítson, valamint programjait – kibővítve és továbbfejlesztve – kiterjessze Dél-Baranya más halmozottan hátrányos helyzetű, főként cigányok által lakott településeire.

Programjaik három térségi központ köré szerveződnek, ezek: Alsószentmárton, Kórós, Gilvánfa. Az egyes falvakban működő szolgáltatások és programok mellett azonban több olyan programemet működtetnek, amelyek túllépnek az egyes kistérségek határain, így például a bokor bázisközösségeket és az „egyház földalatti életét” is. Lankó József azaz a hittel jött el Pestről, hogy egyházat épít, elsősorban kis közösségeken keresztül. 1980-ban szentelte pappá a pécsi püspök, de már az ezt megelőző nyáron végigmotorozta az egyházmegye, hogy lássa, hol van nagy szükség káplánra. Lankó József végül Siklósra kezdte meg szolgálatát, ahol az idős plébánost segítve a város mellett kilenc – többségében rendkívül hátrányos helyzetű – falu lelkipásztori szolgálatát is ellátta. Ez az időszak a kísérletezés ideje volt: a gyermekel lelkéhez vezető úton nagy lelkesedéssel és sok szeretettel több módszert is kipróbált, olyan sikeresen, hogy a következő évben már felnőtt hittancsoporthoz is alakult a plébánián.

Az ezzel a közösséggel való munka meghatározó élménye az életének: „több mint harmincan voltak, köztük analfabéta idős asszonynak is, sőt magyarul sem értettek jól. Meg kellett találnia a módját annak, hogyan válhat az Evangélium számukra is befogadhatóvá, örömhírré.” Hét évnél kápláni szolgálat után 1987-ben a nagyharsányi plébániára helyezték, majd 1989 augusztusában végleg a horvát határtól hármon kilométerre fekvő, 1.200 lelékszámú Alsószentmártonba költözhetett. Tekintettel arra, hogy a nyolcvanas évek második felétől a hazai és az európai cigány pasztorációs mozgalom egyik előmozdítója lett, 1990 júniusában Mayer Mihály püspök kinevezte az egyházmegye cigányokért felelős lelkészévé. Lankó József – ahogy Ő mondja – „a bajjal együtt érkezett a régióba”. Amikor Siklósra került, szinte mindenki járt dolgozni száz kilométeres körzetben. Romák és nem romák minden nap találkoztak egymással, új családi kapcsolatok alakultak, a szakmunkás is előbbre jutott egyszüntetésre. Éppen Alsószentmártonba költözésekor, 1990-ben egymás után szüntek meg az állami munkahelyek, ezáltal soha nem látott munkanélküliség köszöntött a helyi cigányságra. A bizonytalan társadalmi és gazdasági viszonyok azonban az atyát nem bátortalanították el, inkább új erőt és értelmet adtak missziójának.

Erről a következőképpen beszél egyik interjújában: „A paptársaim közül a legtöbbnek nem adatik meg, hogy úgy kezdje hirdetni az Evangéliumot, hogy közben kezd felépülni a helyi egyház. Mindezt ráadásul egy másik kultúrában, ahogy Jézus hirdette a szegényeknek. Véletlenül pont azt választottam jelmondatomnak, „...hogy örömhírt vigyek a szegényeknek...” (Lk 4,18), pedig akkor még fogalmam se volt róla, hogy ide fogok kerülni.” Lelkipásztori szolgálatát is ez a mottó és lelkiség határozza meg. A szinte kizárolag mélyszegénységen élő – köztük többségében roma –

Laudáció

LANKÓ JÓZSEF plébános JUSTITIA REGNORUM FUNDAMENTUM-díj átadása alkalmából

Lankó József 1955 márciusában született Kurdon, Tolna megyében. A helyi plébános javasolta, hogy a jó képességű, ráadásul kicsi korától ministráló és folyton „a templom környékén lábatlankodó” fiú a helyi általános iskola után egyházi gimnáziumban folytassa tanulmányait, Cserháti József pécsi püspök pedig arra bíztatta, hogy az esztergomi francia gimnáziumot válassza.

Az itt szerzett élmények alapvetően meghatározták személyéletét és későbbi életútját is. A gimnázium utolsó évében döntötte el, hogy a papi hivatást választja, így érettségi után azonnal felvételizett a pécsi egyházmegye papnevelő intézetébe, a püspök azonban jó tanulmányi eredményeire tekintettel úgy döntött, hogy a pesti Hittudományi Akadémián folytathatja tanulmányait. A teológiai karon hamar kialakult egy olyan társaság, amelynek tagjai intenzíven érdeklődtek az újdonságok iránt, megismerte az egyházi élet minden ágát, így például a bokor bázisközösségeket és az „egyház földalatti életét” is. Lankó József azaz a hittel jött el Pestről, hogy egyházat épít, elsősorban kis közösségeken keresztül. 1980-ban szentelte pappá a pécsi püspök, de már az ezt megelőző nyáron végigmotorozta az egyházmegye, hogy lássa, hol van nagy szükség káplánra. Lankó József végül Siklósra kezdte meg szolgálatát, ahol az idős plébánost segítve a város mellett kilenc – többségében rendkívül hátrányos helyzetű – falu lelkipásztori szolgálatát is ellátta. Ez az időszak a kísérletezés ideje volt: a gyermekel lelkéhez vezető úton nagy lelkesedéssel és sok szeretettel több módszert is kipróbált, olyan sikeresen, hogy a következő évben már felnőtt hittancsoporthoz is alakult a plébánián.

Lankó József az intézmények működésével kapcsolatban egy interjúban elmondta: „Parancsokkal óvodát, tanodát nem lehet működtetni. Csak akkor működnek jól, ha mindenki a maga ügyének érzi, és megérzi, hogy a másikban mi munkál.” Az atya az alapítvány révén a faluban ételosztással is segíti a rászorulókat. Közel húsz éven át a plébánián működött a „Gondviselés konyhája”, de az elmúlt években sikerült egy profisszionálisan működő konyhát is berendezni a tíz éve épült közösségi házban. Három falu száz óvodásának és kilencen idős emberének főznek, majd szállítják ki az ételt Oldra és Nagyfaluba. A missziós munka anyagi forrásait a német katolikus egyház segélyszervezetétől, a Renovabistótól és a witteni Szent Pius egyházközösségtől kapja, ahol egyébként egy egyesület is létrejött, amelynek az az alapvető célja, hogy segítse az alsószentmártoni munkát. A szerény pályázati lehetőségek mellett komoly segítség, hogy az egyházmegye új vezetése is nagy hangsúlyt fektet erre a pasztorációs munkára.

Az alapvető jogok biztosa és a Magyarországon élő nemzetiségek jogainak védelmét ellátó biztosítéket személyes nagyrabecsülésük mellett a Justitia Regnorum Fundamentum díjjal is szeretnék elismerni azt a több évtizedes, fáradhatatlan és önfeláldozó munkát, amelyet Lankó József, alsószentmártoni plébános a mélyszegénységen élő, köztük nagy számban roma honfitársaink érdekében végzett és végez. Budapest, 2014. július 4.